

regelmæssigt sammen med dem paa et eller andet af de landlige Beværtningssteder i Byens Udkant, hvor Skandinaverne efter gammel Sædvane mødtes for paa Kunstnervis at give sig utvungent hen til Livets Nydelse. Her gik det muntert til ved fulde Glas, med Sang og Dispyter (paa varme Dage i Skjorteærmer), og Per befandt sig udmærket vel ved denne artistiske Tvangsløshed. Han var altid i straalende Humør. Det Foraar, Jakobe havde indblæst hans Sind med sin solvarme Hengivelse, havde nu sin Blomstringstid. Hvad der var i ham af Spirer til lyse og festlige Følelser, kom her i Vækst, og han indtog efterhaanden alle. Naar man ud paa Natten syngende drog hjemad, saae man ham gerne i Spidsen af Toget, blomstersmykket og bekranset, med et Par henrykte — unge eller ældre — Damer under Armen.

En Aften traf han i dette Selskab en af de rigt behaarede tyske Kunstnere, med hvilke Fritjof om Efteraaret havde ført ham sammen i Berlin. Det var en af Øjeblikkets Modemalere i Rom, — en lille dværgagtig Mand med et vældigt Victor Emanuel-Skæg og to Tommer høje Hæle under Skoene. Under sædvanemæssig, højtidelig Bægersvingen fornyedes det gamle Bekendtskab, og Per fik en Indbydelse til at besøge den berømte Mand i hans Atelier.

Her mødte der ham en Overraskelse. Paa et Staffeli midt i Salen stod et lige fuldført Portræt i Legemsstørrelse af en ung Dame, en rød-blond Jødinde, hvis fine Træk og sky Hjorteøjne han havde let ved at genkende. Det var Jakobs berlinske Halvkusine, Gehejmekommerceraadens unge Datter — Enearvingen til halvtredsindstyve Millioner.

„Er hun her i Byen?“ spurgte han forundret.

„Har været. Hun rejste hjem igaar. De kender hende altså?“

Per fortalte, at han et Par Gange havde været i hendes Forældres Hus,

„Hvordan er det? Er hun ikke bleven gift?“ sagde han og kunde ikke faa Øjnene fra det dejlige Ansigt, der saae paa ham med det samme stjaalne, forskende Sideblik som hin Aften ved Koncerten.